Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 465 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2025 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Druivenstreek op 25.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer:
naam: V. (..)
voornaam: I. (..)
geboortedatum: (..)1984
geboorteplaats: Straseni
nationaliteit: Onbepaald
In voorkomend geval, alias: V. I. (..) (..)1984 Roemenië: betrokkene beweerde EU-onderdaan te zijn, echter is hij in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 26.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 4 jaar:
Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:
□ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden
~~□ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden~~
Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit. Betrokkene heeft op 18.02.2025 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Overijse als zelfstandige. Hij staafde deze aanvraag door een Roemeense identiteitskaart neer te leggen (nummer xxxxxxxx) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België.
Na controle van de voorgelegde Roemeense identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 26.02.2025 met referentie RR-2025-xxxxxx /AZ-2025-xxxxx) en het om een vervalsing gaat.
Met andere woorden heeft de betrokkene getracht om verblijfsrecht te verkrijgen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel
Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 18.02.2025 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan in de hoedanigheid van zelfstandige" indiende te Overijse. Hij staafde deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer xxxxxxx geldig tot 04.06.2025. Op 26.02.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Roemeense identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-xxxxxx / AZ-2025-xxxxxxx). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 27.02.2025 deelde DVZ aan de gemeente Overijse mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem op 25.03.2025 betekend.
Betrokkene diende op 25.11.2022 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als EU-onderdaan in de hoedanigheid van zelfstandige in te Geeraardsbergen. Deze aanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 25.02.2023. Op 18.02.2025 diende betrokkene een aanvraag verklaring van inschrijving als EU-onderdaan in de hoedanigheid van zelfstandige in te Overijse. Op 27.02.2025 deelde DVZ aan de gemeente Overijse mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.
De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene verklaart dat zijn dochter in Italië verblijft en zijn broer in Portugal. Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn broer en dochter door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Moldavië of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Moyen unique : violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation ainsi que du droit à être entendu.

3.1.
L'Office des Etrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :
(…)
L'Office des Etrangers considère que le requérant a tenté de se faire passer pour un citoyen d'un état membre de l'Union européenne.
Il lui inflige une interdiction d'entrée de 4 ans.
3.2.
L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :
« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.
La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :
1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.
[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :
1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;
2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]
La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.
§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».
L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.
La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.
Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
3.3.
Tout d'abord, le requérant conteste avoir trompé les autorités belges, en utilisant de faux documents.
S'il est vrai que le requérant est originaire de Moldavie, il a ensuite vécu durant de nombreuses années en Roumanie et y a acquis la nationalité roumaine.
Le requérant est en possession tant de la nationalité moldave que de la nationalité roumaine.
En outre, avant d'arriver sur le territoire belge, le requérant a séjourné dans d'autres Etats membres de l'Union européenne sans que l'authenticité de ses documents de voyage n'ait été remise en cause.
Il est donc étonnant que les autorités belges remettent en cause les documents d'identité délivrés par les autorités roumaines.
3.4.
L'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée

l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.
Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).
Or, bien que retenu par la police de Druivenstreek, requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.
Dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent […].
Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »
Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait […] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46).
Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».
Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem, ont été mis à mal dans le cas d'espèce. Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.
En l'espèce, le requérant est étonné de lire qu'il aurait tenté de tromper les autorités belges eu égard à ses nombreux déplacements dans d'autres Etats membres de l'Union européenne, sans que l'authenticité de ses documents n'ait été remise en cause.
L'interdiction d'entrée doit donc être annulée."

2.2. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden inreisverbod, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

"§ 1.
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

*In cas*u werd aan verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. *In casu* blijkt dat op 26 maart 2025 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verder blijkt dat de verwerende partij beslist heeft tot een duurtijd van vier jaar, dit op grond van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een inreisverbod voor maximum vijf jaar op te leggen in het geval *"de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;".* De verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij zich bediend heeft van een valse Roemeense identiteitskaart en getracht heeft daarmee verblijfsrecht te bekomen.

Verzoekende partij betwist dit en betoogt dat zij wel degelijk de Roemeense nationaliteit heeft, maar met dergelijk niet-gesubstantieerd betoog doet zij geen enkele afbreuk aan de motivering van de verwerende partij die verwijst naar het onderzoek gevoerd door de gespecialiseerde dienst van de politie, met name de centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten en waaruit gebleken is dat de Roemeense identiteitskaart die verzoekende partij gebruikt wel degelijk vervalst is (zie stuk 12 van het overgemaakte elektronisch administratief dossier, met name het analyseverslag van voormelde dienst). Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de bevinding is gekomen dat zij een valse Roemeense identiteitskaart gebruikte en aldus getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Het loutere gegeven dat zij in andere Europese lidstaten heeft verbleven zonder dat de authenticiteit van dit document in vraag werd gesteld doet, naast het feit dat dit een bloot betoog betreft, geen enkele afbreuk aan de mogelijkheid van de Belgische autoriteiten om de authenticiteit van een identiteitsdocument te onderzoeken, noch kan dit afbreuk doen aan de vastgestelde vervalsing van het Roemeense identiteitsdocument. De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij gelet op voorgaande vaststelling inzake het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart besluit tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar, waarbij de verwerende partij tevens heeft vastgesteld dat er geen elementen in de zin van artikel 3 of 8 EVRM zijn die het treffen van dergelijk inreisverbod verhinderen.

2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12). De Raad dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van specifieke omstandigheden die de verzoekende partij had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Verzoekende partij verwijst naar haar betoog waar zij betwist dat de Roemeense identiteitskaart vervalst is en dat andere lidstaten nooit de authenticiteit ervan in vraag hebben gesteld, maar zoals uit de bespreking *supra* is gebleken kan zij niet overtuigen om de in het bestreden inreisverbod gegeven motivering te ontkrachten. Zij brengt met dit betoog geen elementen bij die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming van het inreisverbod. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER